

Sygn. akt VIII Ka 231/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący- Sędzia SO Krzysztof Kamiński – spr.

Sędziowie: SO Dariusz Niezabitowski

SO Dariusz Gąsowski

Protokolant Aneta Chardziejko

w obecności prokuratora Bożeny Romańczuk, po rozpoznaniu w dniu 13.06.2014 r. sprawy A. C. oskarżonego o czyn z art. 209§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 8 stycznia 2014 r. (sygn. akt VII K 893/13):

I. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że za podstawę skazania oskarżonego przyjmuje art. 209§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

II. Zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A. C. został oskarżony o to, że: w okresie od 29 kwietnia 2011 roku do 28 marca 2013 roku w B. uporczywie uchylał się od wykonania ciężącego na nim z mocy ustawy i wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku sygn. akt V RC 829/98 obowiązku opieki nad swoimi dziećmi K. C. (1) i K. C. (2), poprzez niełożenie na ich utrzymanie, przez co naraził ich na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne, tj. o czyn z art. 209§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 8 stycznia 2014 r. w sprawie o sygn. akt VII K 893/13 oskarżonego A. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 209§1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok, na zasadzie art. 425§1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. w całości na niekorzyść oskarżonego, zaskarżył prokurator i w oparciu o przepisy art. 427§1 i 2 k.p.k., art. 437§1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. zarzucił wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 64§1 k.k. poprzez jego niewskazanie w podstawie skazania A. C., podczas gdy Sąd uznał wymienionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 209§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i winien art. 64§1 k.k. powołać w podstawie skazania.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie w podstawie skazania A. C. art. 64§1 k.k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Należy zgodzić się z rzecznikiem oskarżenia, iż Sąd I instancji pomijając w podstawie prawnej skazania art. 64§1 k.k. dopuścił się obrazy prawa materialnego.

Nie ulega wątpliwości, że A. C. dopuścił się zarzucanego mu czynu w ciągu pięciu lat po dobytciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne. Znalazło to odzwierciedlenie w opisie przypisanego mu czynu. W tej sytuacji – jak słusznie podnosi prokurator – podstawa skazania winna uwzględniać art. 64§1 k.k.

Nie budzi natomiast zastrzeżeń podstawa wymiaru kary. Zważywszy, że kara 10 miesięcy pozbawienia wolności mieści się w granicach przewidzianych w art. 209§1 k.k., przepis ten stanowi (samodzielnie) podstawę wymiaru kary.

Dlatego na mocy art. 438 pkt. 1 k.p.k. należało orzec, jak w pkt. I sentencji.

Z uwagi na to, że postępowanie odwoławcze było wynikiem uchybienia Sądu I instancji, na mocy art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. – ze względów słusznościowych – należało zwolnić oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.